

increpatium, i. *subs. n.* ETYM increpatius. [FREQ minima 1^{indiciu} 0,07 /d.c.m.] ¶
increpatio seu conuicium • *reproche* [HYPER reprehensio^b SIM →increpatio^{a1}] 300 IREN
40.1. Rursus ut increpatium auferrent a Patre et iudiciale ... alterum quidem iudi-
care, et alterum quidem saluare dixerunt.